

Arrest

nr. 194 777 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat W. LUYCKX en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, N.(...) R.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in het dorp Baraki Rajan, district Baraki Barak, provincie Logar. Kort na uw geboorte verhuisde u met de familie naar de stad Kabul. Daar woonde u achtereenvolgens in Macro Rayan en - tot uw vertrek - Shah Shahid. U werkte voor "Breshna Company" (elektriciteitsbedrijf van de overheid) als techniek op 'junction 5', Karte Parwan, Kabul-stad. U bent verloofd.

Op een dag - ongeveer rond 21 september 2015 - kwamen enkele gewapende mannen langs op uw werk om een groot portret van Ahmad Shah Massoud op te hangen. U zei eerst dat ze dat beter niet konden doen omdat de kans bestond dat iemand dat zou komen vernietigen. Als ze het toch ophangen

zouden zij ervoor verantwoordelijk zijn, zei u. De mannen werden kwaad, bedreigden u en zeiden dat u Massoud beledigde. Daarop ging u naar binnen en liet u hen de foto in de tuin tussen twee elektriciteitspalen ophangen. Enkele minuten nadat deze personen waren aangekomen, sloot u af en vertrok u naar huis. De gewapende mannen waren toen nog steeds aanwezig.

Eén à twee uur nadat u vertrokken was en u bijna thuis was, kreeg u telefoon. Eén van die gewapende mannen beschuldigde u ervan de foto met "human waste" bevuild te hebben. Ze zouden u vanwege die daad doden. U vertelde hen er niets mee te maken te hebben, maar ze aanvaardden dit niet. U keerde terug naar uw werk. Daar zag u dat er gewapende mannen aanwezig waren waarop u zich terug naar huis haastte. Voor u thuis kwam, belde uw vader u op om te zeggen dat er politie aan de deur was geweest om naar u te vragen. U besloot naar uw tante langs vaderskant te gaan die ook in Kabul woont. De volgende ochtend bracht haar man u naar uw oom langs vaderskant in uw geboortedorp.

Daar bleef u twee nachten totdat uw oom u zei dat de taliban een brief had achtergelaten en dat ze u zouden doden indien u niet zou vertrekken. U vertrok die dag nog naar Pakistan.

U was een maand onderweg en op 18 oktober 2015 kwam u aan in België. Drie dagen later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), uw bankkaart, uw werkbadge, een briefje van 100 Afghani en een dreigbrief.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de door u voorgehouden feiten dusdanig onwaarschijnlijk en onlogisch zijn dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Zo beweert u dat er verschillende gewapende mannen naar u toekwamen die rondreden in de stad met privéwagens zonder nummerplaat (CGVS vragen 33-35, 70, 77, 85, 95, 100-101). Dat deze onbekenden zonder enig probleem gewapend konden rondlopen in de stad en meer specifiek in een buurt waar naar eigen zeggen verschillende 'high ranking officials' wonen, is compleet ondenkbaar. Kabul staat niet bekend om zijn laks beleid tegenover openbare wapendracht van mensen die hier geen officiële toestemming voor hebben. Het is absoluut niet aannemelijk dat deze troep zonder problemen zo een risicowijk zouden kunnen binnenrijden om vervolgens ongemoeid her en der foto's van Massoud op te hangen. Zulke acties trekken de aandacht en zou niet toegelaten worden door de Afghaanse politie of veiligheidstroepen. Dat zij toch gewapend op uw werk zouden kunnen binnenstormen, is bijgevolg ongeloofwaardig. Dat deze mannen zich zoiets konden permitteren omdat zij bij deze 'high ranking officials' behoren of misschien zelf neven of kozijnen van hen waren, is evenmin aannemelijk. Bovendien gebruikt u dit argument pas wanneer u gewezen werd op de absurditeit van deze situatie (CGVS vragen 85, 100-101). Eerder werd u al gevraagd wie die mensen waren, maar toen kon u daar geen antwoord op geven. Dit toont aan dat u uw verhaal aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld. Dat de politie zou betrokken worden omwille van een besmeurde foto en onmiddellijk troepen zou sturen naar uw werk en uw huis om u te vinden, lijkt overigens sterk overdreven (CGVS vragen 70, 104). In een stad als Kabul is een bevuild portret van Ahmed Shah Massoud het minste van hun zorgen (zie ook informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier CGVS).

Bovendien is het zeer bizar dat u door die gewapende mannen onmiddellijk aangeduid werd als de enige mogelijke dader en dat de politie daar direct in zou in meegaan. Behalve het feit dat u in het begin even protesteerde tegen dat portret - en zelfs niet eens zo hevig - is er niets dat in uw richting wijst (CGVS vragen 70, 83, 88, 92-94, 96-99, 107-110). U bent quasi onmiddellijk na de komst van deze mannen naar huis vertrokken, u was nauwelijks 1 à 2 uur onderweg, in die tijdspanne werd het portret besmeurd en u was onderweg met het openbaar vervoer waardoor u getuigen zat had die konden verklaren dat u zich niet in de buurt bevond terwijl er "human waste" (u doelde hier op uitwerpselen) op de foto werd gesmeerd. Deze vrij eenvoudige redenering zou de politie van Kabul of zelfs deze volgens u opgefokte gewapende mannen toch ook moeten kunnen gemaakt hebben. Het is niet omdat iemand één zin uitspreekt tegen het ophangen van dat portret en hierbij aangeeft dat zij er dan maar verantwoordelijk moeten voor zijn dat hij de dader is van een dergelijke actie (CGVS vragen 76-77). Bovendien kan uw opmerking niet echt aanzien worden als een flagrante weigering om de foto op te hangen. U gaf aan er niks mee te maken te willen hebben, wat toch iets helemaal anders is. Daarnaast is het frappant dat iemand überhaupt in staat was die foto te bevuilen: aangezien ze u binnen de 1 à 2 uur na uw vertrek hebben opgebeld, ze toch wel een half uurtje bezig zullen geweest zijn met het ophangen van die foto tussen twee palen, dit portret door iedereen goed zichtbaar was, dit alles gebeurde tussen 15u en 16u (bij daglicht dus) en de hele wijk bestond uit Massoud-aanhangers mag er

redelijkerwijs verondersteld worden dat het toch wel héél straf is dat iemand in die tijdspanne ongezien en ongestraft dat portret op een dergelijke manier kon bevuilen.

Verder vallen uw acties sinds uw ontmoeting met die gewapende mannen niet met elkaar te rijmen. Zo ging u slechts enkele minuten nadat de mannen binnenkwamen naar huis. Vervolgens was u zoals eerder al gesteld 1 à 2 uur onderweg en bijna thuis toen u werd gebeld en met uw leven werd bedreigd (CGVS vragen 70, 79, 81-82, 87-89). Desondanks had u in plaats van eerst naar huis te gaan om uw vader (of anderen zoals uw werkgever of de overheid) in te lichten de reflex nog eens een uur of twee naar uw werk - de plek des onheils - te rijden omdat u verantwoordelijk was en de transformators misschien beschadigd zouden kunnen worden. Dit terwijl u eerder geen probleem had met gewapende mannen die op overheidsterrein rondliepen en een foto ophingen tussen twee elektriciteitspalen die cruciaal zijn voor de elektriciteitsvoorziening. U had ook simpelweg uw oversten of de politie kunnen gecontacteerd hebben. Bovendien verklaart u zelf dat iedereen zomaar in de tuin kon lopen, dat de transformators op hoge palen stonden en dat het switchboard op slot was. Indien er werkelijk een risico was voor vandalisme mag er van uitgegaan worden dat uw elektriciteitsstation beter beschermd zou zijn. Dit is volgens u echter niet het geval (CGVS vraag 84). Dat u zich plots toch verantwoordelijk voelde voor uw werk valt moeilijk te geloven binnen de door u geschetste context. Er mag verondersteld worden dat iemand zijn leven zou laten voorgaan op zijn 'verantwoordelijkheden', zeker als de schade niet aan naasten wordt berokkend, maar aan de overheid.

Kortom, zowel de aanwezigheid van die mensen, de reactie van de politie als uw acties zijn hoogst onwaarschijnlijk. Hierdoor kan er aan uw asielmotieven geen geloof worden gehecht. Dit wordt verder bevestigd door een tegenstrijdigheid doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Zo beweert u op het CGVS dat het portret werd besmeurd met 'human waste' en 'dirt', terwijl u in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 23/01/2016) verklaart dat de foto was bezoedeld en dat er lelijke dingen werden opgeschreven. Hierover zegt u echter niet op het CGVS. Dat u niet consequent kunt blijven over wat er precies met het portret is gebeurd, toch een cruciaal element in uw asielrelaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit de ongeloofwaardigheid van uw problemen in Kabul vloeit onvermijdelijk ook het ontbreken van een noodzaak om naar Logar te vluchten, wat dus ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban teniet doet. De door u neergelegde dreigbrief aan een nader onderzoek onderworpen, valt het duidelijk vast te stellen dat de geschreven tekst over de kopie van een oudere brief is geschreven. Rechts bovenaan ziet men nog net enkele letters van de vroegere tekst. Verder komt het formaat van de oude brief absoluut niet overeen met dat van de nieuwe 'originale' brief. Deze brief is duidelijk gefabriceerd en komt zeer onecht over. De verklaringen die u hierover aflegt, kunnen het CGVS evenmin overtuigen van de authenticiteit ervan. U weet over deze brief niets anders te zeggen dan dat u hem ontvangen hebt (CGVS vragen 3-4, 10-13, 118-129). U weet niet wat er in deze brief staat en uw oom heeft het u blijkbaar ook nooit kunnen zeggen. Nochtans hebt u deze brief al enige tijd in uw bezit wat wil zeggen dat u ruim de kans en gelegenheid hebt gehad om uit te zoeken wat de inhoud van deze dreigbrief precies is, eventueel met de hulp van anderen. Dat u dit niet hebt gedaan, toont een gebrek aan interesse in uw eigen ervaringen aan. Iemand die onder meer vanwege deze brief is moeten vertrekken uit zijn land van herkomst mag verondersteld worden dat hij toch enige moeite zou doen om de inhoud ervan te kennen. Zulk een desinteresse valt niet te rijmen met de door u beschreven omstandigheden en de toch wel drastische beslissing om uw thuisland te moeten verlaten. Voorts blijft het onduidelijk hoe uw oom, die de inhoud van de brief blijkbaar ook niet kent, kon inschatten dat u vanwege de inhoud van die brief het land moest verlaten. U kunt niet verklaren hoe uw oom wist dat de taliban u met deze brief wilden waarschuwen en met de dood bedreigen. U kunt evenmin verklaren hoe hij wist dat u gezocht werd omwille van uw werk voor een staatsbedrijf. Het enige dat u eigenlijk kunt vertellen over die brief is dat u hem in Logar hebt ontvangen. Dit is veel te weinig voor iemand die dit aanhaalt als een essentieel element in zijn asielrelaas. Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban u nu pas deze brief zou sturen. U zei in het begin zelf dat u af en toe nog terugging naar uw geboortedorp (CGVS vraag 44). Later relativeert u dit echter en stelt u dat u nauwelijks ging, slechts twee maal voor een huwelijk. Desondanks had dit de taliban toen toch ook ter ore moeten gekomen zijn. Ook nu verbleef u er slechts twee nachten toen de taliban reeds een dreigbrief hadden gestuurd (CGVS vragen 70, 130-132). Ook zonder uw aanwezigheid hadden ze via uw oom overigens al waarschuwingen kunnen verstuurd hebben. Dit gebeurde niet. Wat uw voorgehouden vrees voor de taliban opnieuw onderuit haalt.

Dit alles wordt bevestigd doordat de taliban na die ene dreigbrief niets meer van zich hebben laten horen. Indien zij u werkelijk naar het leven stonden mag er toch van uitgegaan worden dat zij na die brief nog stappen zouden ondernemen om na te gaan of u nog in de regio was. Hier zegt u echter niets over.

Tot slot kunnen er ernstige vraagtekens gesteld worden bij uw onvermogen uw ouders te contacteren of te weten te komen waar zij zich nu bevinden en/of zij zich nog in Shah Shahid bevinden. U hebt immers

een verloofde en familie in Kabul wonen (CGVS vragen 50-56, 61-66, 111-117, 139). U hebt 3 tot 4 maanden geleden nog contact gehad met uw oom en uw verloofde. Bovendien heeft uw oom contact met uw tante waardoor het voor u toch mogelijk zou moeten zijn om via haar meer nieuws over uw familie te weten te komen. Het kan voor haar, haar man of bepaalde kennissen niet moeilijk zijn om even langs daar te passeren om zich te vergewissen van hun welzijn. Dat zij dit niet zouden gedaan hebben, is binnen de door u beschreven context ongeloofwaardig. Dat niemand zich de moeite heeft getroost om informatie over uw ouders in te winnen en aan u door te spelen terwijl u toch onder moeilijke omstandigheden uit het land bent gevlucht, is gelet op het belang van familie in Afghanistan niet aannemelijk. Ook hier kan niet anders dan vastgesteld worden dat wat u zegt niet geloofwaardig is.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt, vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Deze zijn een aanduiding van uw herkomst en werk in Afghanistan waaraan momenteel niet getwijfeld wordt door het CGVS. Dat u heeft gewerkt voor een staatsbedrijf is 'an sich' onvoldoende om aanzien te worden als een risico op vervolging. U hebt in al de jaren dat u voor Breshna C° hebt gewerkt echter nooit problemen gehad (CGVS vragen 6-8, 21-24). Het gebrek aan bewaking en/of beveiliging van uw werkplaats wijst er ook op dat uw werk niet aanzien werd als risicovol of als een potentieel doelwit (CGVS vragen 32-37). U haalt uw werk evenmin aan als een reden om naar het buitenland te vluchten (CGVS vraag 70). De dreigbrief die u voorlegt, is zoals hierboven al is beargumenteerd, niet geloofwaardig. Bovendien kunnen zulke documenten makkelijk aangekocht of via corruptie verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Dient in uw geval de situatie in de stad Kabul onderzocht te worden. U bent er kort na uw geboorte naartoe verhuisd, u hebt er familie en ook uw verloofde woont er (CGVS vragen 60-66, 112-114). Dat u recent geen contact meer zou hebben, hoeft geen belemmering te zijn om terug te keren naar Kabul. U bent een gezonde jongeman die opgegroeid is in de stad en deze van binnen en van buiten kent. U beschikt er bijgevolg over een voldoende sociaal netwerk. Bovendien kunnen er ernstige bedenkingen geplaatst worden bij uw gebrek aan contact met uw ouders, uw verloofde en die tante, zoals hierboven reeds werd opgemerkt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en die van de Staat anderzijds.

Verzoeker vervolgt: "(...)"

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen
- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. X)
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;
- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen; (...)"

Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat hij de volledige waarheid heeft verteld en volhardt hij in de door hem afgelegde verklaringen. Hij meent dat zijn verklaringen wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn en op zich een voldoende bewijs vormen van zijn hoedanigheid van vluchteling. Minstens meent hij aanspraak te kunnen maken op het voordeel van de twijfel.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat deze niet of althans onvoldoende wordt gemotiveerd. Verzoeker betoogt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer ernstig is en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing stelt dat er zich in Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, waarbij er burgerslachtoffers vallen. Verzoeker besluit dat de situatie in zijn land van herkomst zeer onveilig is.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker zet dit middel als volgt uiteen:

"(...) Doordat de Commissaris Generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan op grote schaal worden geschonden;

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker het slachtoffer zal worden van gewelddaden, folteringen, martelingen en zelfs het risico loopt door de taliban te worden opgepakt, gefolterd en vermoord;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 en artikel 14 van het EVRM;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;".

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. X), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de door u voorgehouden feiten dusdanig onwaarschijnlijk en onlogisch zijn dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Zo beweert u dat er verschillende gewapende mannen naar u toekwamen die rondreden in de stad met privéwagens zonder nummerplaat (CGVS vragen 33-35, 70, 77, 85, 95, 100-101). Dat deze onbekenden zonder enig probleem gewapend konden rondlopen in de stad en meer specifiek in een buurt waar naar eigen zeggen verschillende 'high ranking officials' wonen, is compleet ondenkbaar. Kabul staat niet bekend om zijn laks beleid tegenover openbare wapendracht van mensen die hier geen officiële toestemming voor hebben. Het is absoluut niet aannemelijk dat deze troep zonder problemen zo een risicowijk zouden kunnen binnenrijden om vervolgens ongemoeid her en der foto's van Massoud op te hangen. Zulke acties trekken de aandacht en zou niet toegelaten worden door de Afghaanse politie of veiligheidstroepen. Dat zij toch gewapend op uw werk zouden kunnen binnenstormen, is bijgevolg ongeloofwaardig. Dat deze mannen zich zoiets konden permitteren omdat zij bij deze 'high ranking officials' behoren of misschien zelf neven of kozijnen van hen waren, is evenmin aannemelijk. Bovendien gebruikt u dit argument pas wanneer u gewezen werd op de absurditeit van deze situatie (CGVS vragen 85, 100-101). Eerder werd u al gevraagd wie die mensen waren, maar toen kon u daar geen antwoord op geven. Dit toont aan dat u uw verhaal aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld. Dat de politie zou betrokken worden omwille van een besmeurde foto en onmiddellijk troepen zou sturen naar uw werk en uw huis om u te vinden, lijkt overigens sterk overdreven (CGVS vragen 70, 104). In een stad als Kabul is een bevuild

portret van Ahmed Shah Massoud het minste van hun zorgen (zie ook informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier CGVS).

Bovendien is het zeer bizar dat u door die gewapende mannen onmiddellijk aangeduid werd als de enige mogelijke dader en dat de politie daar direct in zou in meegaan. Behalve het feit dat u in het begin even protesteerde tegen dat portret - en zelfs niet eens zo hevig - is er niets dat in uw richting wijst (CGVS vragen 70, 83, 88, 92-94, 96-99, 107-110). U bent quasi onmiddellijk na de komst van deze mannen naar huis vertrokken, u was nauwelijks 1 à 2 uur onderweg, in die tijdspanne werd het portret besmeurd en u was onderweg met het openbaar vervoer waardoor u getuigen zat had die konden verklaren dat u zich niet in de buurt bevond terwijl er "human waste" (u doelde hier op uitwerpselen) op de foto werd gesmeerd. Deze vrij eenvoudige redenering zou de politie van Kabul of zelfs deze volgens u opgefokte gewapende mannen toch ook moeten kunnen gemaakt hebben. Het is niet omdat iemand één zin uitspreekt tegen het ophangen van dat portret en hierbij aangeeft dat zij er dan maar verantwoordelijk moeten voor zijn dat hij de dader is van een dergelijke actie (CGVS vragen 76-77). Bovendien kan uw opmerking niet echt aanzien worden als een flagrante weigering om de foto op te hangen. U gaf aan er niks mee te maken te willen hebben, wat toch iets helemaal anders is. Daarnaast is het frappant dat iemand überhaupt in staat was die foto te bevuilen: aangezien ze u binnen de 1 à 2 uur na uw vertrek hebben opgebeld, ze toch wel een half uurtje bezig zullen geweest zijn met het ophangen van die foto tussen twee palen, dit portret door iedereen goed zichtbaar was, dit alles gebeurde tussen 15u en 16u (bij daglicht dus) en de hele wijk bestond uit Massoud-aanhangers mag er redelijkerwijs verondersteld worden dat het toch wel héél straf is dat iemand in die tijdspanne ongezien en ongestraft dat portret op een dergelijke manier kon bevuilen.

Verder vallen uw acties sinds uw ontmoeting met die gewapende mannen niet met elkaar te rijmen. Zo ging u slechts enkele minuten nadat de mannen binnenkwamen naar huis. Vervolgens was u zoals eerder al gesteld 1 à 2 uur onderweg en bijna thuis toen u werd gebeld en met uw leven werd bedreigd (CGVS vragen 70, 79, 81-82, 87-89). Desondanks had u in plaats van eerst naar huis te gaan om uw vader (of anderen zoals uw werkgever of de overheid) in te lichten de reflex nog eens een uur of twee naar uw werk - de plek des onheils - te rijden omdat u verantwoordelijk was en de transformatoren misschien beschadigd zouden kunnen worden. Dit terwijl u eerder geen probleem had met gewapende mannen die op overheidsterrein rondliepen en een foto ophingen tussen twee elektriciteitspalen die cruciaal zijn voor de elektriciteitsvoorziening. U had ook simpelweg uw oversten of de politie kunnen gecontacteerd hebben. Bovendien verklaart u zelf dat iedereen zomaar in de tuin kon lopen, dat de transformatoren op hoge palen stonden en dat het switchboard op slot was. Indien er werkelijk een risico was voor vandalisme mag er van uitgegaan worden dat uw elektriciteitsstation beter beschermd zou zijn. Dit is volgens u echter niet het geval (CGVS vraag 84). Dat u zich plots toch verantwoordelijk voelde voor uw werk valt moeilijk te geloven binnen de door u geschetste context. Er mag verondersteld worden dat iemand zijn leven zou laten voorgaan op zijn 'verantwoordelijkheden', zeker als de schade niet aan naasten wordt berokkend, maar aan de overheid.

Kortom, zowel de aanwezigheid van die mensen, de reactie van de politie als uw acties zijn hoogst onwaarschijnlijk. Hierdoor kan er aan uw asielmotieven geen geloof worden gehecht. Dit wordt verder bevestigd door een tegenstrijdigheid doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Zo beweert u op het CGVS dat het portret werd besmeurd met 'human waste' en 'dirt', terwijl u in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 23/01/2016) verklaart dat de foto was bezoedeld en dat er lelijke dingen werden opgeschreven. Hierover zegt u echter niet op het CGVS. Dat u niet consequent kunt blijven over wat er precies met het portret is gebeurd, toch een cruciaal element in uw asielerelaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit de ongeloofwaardigheid van uw problemen in Kabul vloeit onvermijdelijk ook het ontbreken van een noodzaak om naar Logar te vluchten, wat dus ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban teniet doet. De door u neergelegde dreigbrief aan een nader onderzoek onderworpen, valt het duidelijk vast te stellen dat de geschreven tekst over de kopie van een oudere brief is geschreven. Rechts bovenaan ziet men nog net enkele letters van de vroegere tekst. Verder komt het formaat van de oude brief absoluut niet overeen met dat van de nieuwe 'originale' brief. Deze brief is duidelijk gefabriceerd en komt zeer onecht over. De verklaringen die u hierover aflegt, kunnen het CGVS evenmin overtuigen van de authenticiteit ervan. U weet over deze brief niets anders te zeggen dan dat u hem ontvangen hebt (CGVS vragen 3-4, 10-13, 118-129). U weet niet wat er in deze brief staat en uw oom heeft het u blijkbaar ook nooit kunnen zeggen. Nochtans hebt u deze brief al enige tijd in uw bezit wat wil zeggen dat u ruim de kans en gelegenheid hebt gehad om uit te zoeken wat de inhoud van deze dreigbrief precies is, eventueel met de hulp van anderen. Dat u dit niet hebt gedaan, toont een gebrek aan interesse in uw eigen ervaringen aan. Iemand die onder meer vanwege deze brief is moeten vertrekken uit zijn land van herkomst mag verondersteld worden dat hij toch enige moeite zou doen om de inhoud ervan te kennen. Zulk een desinteresse valt niet te rijmen met de door u beschreven omstandigheden en de toch wel drastische beslissing om uw thuisland te moeten verlaten. Voorts blijft

het onduidelijk hoe uw oom, die de inhoud van de brief blijkbaar ook niet kent, kon inschatten dat u vanwege de inhoud van die brief het land moest verlaten. U kunt niet verklaren hoe uw oom wist dat de taliban u met deze brief wilden waarschuwen en met de dood bedreigen. U kunt evenmin verklaren hoe hij wist dat u gezocht werd omwille van uw werk voor een staatsbedrijf. Het enige dat u eigenlijk kunt vertellen over die brief is dat u hem in Logar hebt ontvangen. Dit is veel te weinig voor iemand die dit aanhaalt als een essentieel element in zijn asielrelaas. Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban u nu pas deze brief zou sturen. U zei in het begin zelf dat u af en toe nog terugging naar uw geboortedorp (CGVS vraag 44). Later relativeert u dit echter en stelt u dat u nauwelijks ging, slechts twee maal voor een huwelijk. Desondanks had dit de taliban toen toch ook ter ore moeten gekomen zijn. Ook nu verbleef u er slechts twee nachten toen de taliban reeds een dreigbrief hadden gestuurd (CGVS vragen 70, 130-132). Ook zonder uw aanwezigheid hadden ze via uw oom overigens al waarschuwingen kunnen verstuurd hebben. Dit gebeurde niet. Wat uw voorgehouden vrees voor de taliban opnieuw onderuit haalt.

Dit alles wordt bevestigd doordat de taliban na die ene dreigbrief niets meer van zich hebben laten horen. Indien zij u werkelijk naar het leven stonden mag er toch van uitgegaan worden dat zij na die brief nog stappen zouden ondernemen om na te gaan of u nog in de regio was. Hier zegt u echter niets over.

Tot slot kunnen er ernstige vraagtekens gesteld worden bij uw onvermogen uw ouders te contacteren of te weten te komen waar zij zich nu bevinden en/of zij zich nog in Shah Shahid bevinden. U hebt immers een verloofde en familie in Kabul wonen (CGVS vragen 50-56, 61-66, 111-117, 139). U hebt 3 tot 4 maanden geleden nog contact gehad met uw oom en uw verloofde. Bovendien heeft uw oom contact met uw tante waardoor het voor u toch mogelijk zou moeten zijn om via haar meer nieuws over uw familie te weten te komen. Het kan voor haar, haar man of bepaalde kennissen niet moeilijk zijn om even langs daar te passeren om zich te vergewissen van hun welzijn. Dat zij dit niet zouden gedaan hebben, is binnen de door u beschreven context ongeloofwaardig. Dat niemand zich de moeite heeft getroost om informatie over uw ouders in te winnen en aan u door te spelen terwijl u toch onder moeilijke omstandigheden uit het land bent gevlucht, is gelet op het belang van familie in Afghanistan niet aannemelijk. Ook hier kan niet anders dan vastgesteld worden dat wat u zegt niet geloofwaardig is.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt, vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Deze zijn een aanduiding van uw herkomst en werk in Afghanistan waaraan momenteel niet getwijfeld wordt door het CGVS. Dat u heeft gewerkt voor een staatsbedrijf is 'an sich' onvoldoende om aanzien te worden als een risico op vervolging. U hebt in al de jaren dat u voor Breshna C° hebt gewerkt echter nooit problemen gehad (CGVS vragen 6-8, 21-24). Het gebrek aan bewaking en/of beveiliging van uw werkplaats wijst er ook op dat uw werk niet aanzien werd als risicovol of als een potentieel doelwit (CGVS vragen 32-37). U haalt uw werk evenmin aan als een reden om naar het buitenland te vluchten (CGVS vraag 70). De dreigbrief die u voorlegt, is zoals hierboven al is beargumenteerd, niet geloofwaardig. Bovendien kunnen zulke documenten makkelijk aangekocht of via corruptie verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie administratief dossier). (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

In dezen wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren. Zo werd hierin vastgesteld dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat verschillende gewapende mannen zich probleemloos toegang konden verschaffen tot verzoekers werkplek om vervolgens ongemoeid foto's van Ahmad Shah Massoud op te hangen, (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat de politie werd ingeschakeld omwille van een besmeurde foto en onmiddellijk troepen stuurde naar verzoekers werk en huis om hem te vinden, (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de gewapende mannen onmiddellijk werd aangeduid als enige mogelijke dader en dat de politie daar direct zou zijn in meegegaan, (iv) verzoekers acties na zijn ontmoeting met de gewapende mannen niet met elkaar te rijmen vallen, (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wat er precies met het portret van Ahmad Shah Massoud is gebeurd, (vi) verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn problemen in Kabul, niet aannemelijk maakt dat hij naar Logar diende te vluchten en aldaar zou zijn bedreigd door de taliban, (vii) vormelijke gebreken afbreuk doen aan de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde dreigbrief, (viii) verzoekers verklaringen in verband met deze dreigbrief en de dreiging die hiervan zou uitgaan ontoereikend zijn, (ix) verzoeker niet

aannemelijk maakt dat hij niet in staat zou zijn om zijn ouders te contacteren of te weten te komen waar zij zich thans bevinden.

Verzoeker beperkt zich wat zijn vrees tot vervolging betreft tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij laat de pertinente en concrete motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing volledig ongemoeid en onderneemt niet de minste poging om deze *in concreto* te weerleggen. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker nalaat de informatie waaruit zou blijken dat de mensenrechten in Afghanistan op grote schaal worden geschonden te voegen, kan dit gegeven niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

In de mate dat verzoeker er niet in slaagt de hoger gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en door de Raad pertinent en terecht worden bevonden, onderuit te halen of te weerleggen, kan hij niet worden bijgetreden waar hij poneert dat de bestreden beslissing nalaat de gepaste belangenafweging te maken en geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking neemt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.7. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Dient in uw geval de situatie in de stad Kabul onderzocht te worden. U bent er kort na uw geboorte naartoe verhuisd, u hebt er familie en ook uw verloofde woont er (CGVS vragen 60-66, 112-114). Dat u recent geen contact meer zou hebben, hoeft geen belemmering te zijn om terug te keren naar Kabul. U bent een gezonde jongeman die opgegroeid is in de stad en deze van binnen en van buiten kent. U beschikt er bijgevolg over een voldoende sociaal netwerk. Bovendien kunnen er ernstige bedenkingen geplaatst worden bij uw gebrek aan contact met uw ouders, uw verloofde en die tante, zoals hierboven reeds werd opgemerkt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul niet langer actueel of correct zou zijn. Hij beperkt zich ertoe te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer ernstig is en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft dat er zich in Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen waarbij ook burgerslachtoffers vallen. Verzoeker doet zodoende evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat zich tot op heden in Kabul een patroon voordoet van gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen doelwitten met een hoog profiel en dat hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk ‘collateral damage’, Afghaanse burgers daarbij slechts uitzonderlijk worden gevisieerd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF